

чание като совершенно, а посякъ Българско то като недостатъчно, ѣсмь — самъ, еси-си, есть-ѣ ѣсмь-смы-смы, естѣ-стѣ, сѣтъ-са. Самъ отъ ѣсмь не приима оударѣніе да различествва отъ самъ (μόνος). Кромѣ когато стои съ не заедно, като н. п. несамъ.

(21) Вмѣсто това ѣ въ прѣстиатъ азѣкъ се оупотреваѣва злоупотребително и, има, като що говориме. Имали огнь; има ли вода; има ли оше; вмѣсто слав. есть ли огнь; вода; еше; и Грецы те тако говоратъ (εἶναι φωτιά; εἶναι νερόν; εἶναι ἀκόμι;) тако и въ прешѣдшее время. ἦτον ποτὲ βασιλεὺς τις, коѣто мы по прѣсто говориме, имало некогашъ еденъ царь, бл. бѣше некогашъ царь некой. Каквото що се види и отъ слѣдующей примѣръ въ К. Анастасово то Цѣлтообраніе въ часть 1. истор. 43. листъ 180. „Въ азѣкѣ-„дѣйска та страна имало некой си мѣжъ на-„зываютый Іѡвъ „вмѣсто. Бѣше некой мѣжъ, и проч. И во 2-та часть. истор. 36. листъ 110. „Имало въ Би.ѡлііа единъ болень человекъ.“

(22) Това, са, правило трѣвѣваше да се пише сѣ, защото происходи отъ Славенско то сѣтъ-сѣ-сѣ, коѣто оу, прѣтворѣва прѣсто то ѡбыкновеніе на ѣ, като що се доказѡ прѣстранно въ предислѡвіе то на стран. 37. Но